

bylo proříznuto, a proříznutá část byla provazy, jimiž byl koš svázán, přidržena tak, že proříznutí nebylo při zevní prohlídce koše a jeho přenášení viděti. Tato vada byla zevně neznatelná dle železničního dopravního řádu i dle §u 19 smlouvy. Jelikož není sporno, že koš byl vykraden za železniční přepravy, ale nedalo se zjistiti, stalo-li se tak na dráze či teprve u žalovaného a nebylo také zjištěno, že by některá strana se byla dopustila nějakého zavinění, ručí za škodu dle §u 19 smlouvy obě strany rovným dílem. Dovolání, jímž se železnice domáhá, aby žalovaný nesl sám celou škodu, jest bezdůvodné.

Čís. 5129.

Jde o zrušení služebního poměru zaměstnavatelem, byl-li zaměstnanec původně vyšší přesazen proti své vůli do nižší kategorie. Třebas se tak stalo bez důležitých příčin, může zaměstnanec požadovati jen úplatu dle §u 1162 b) obč. zák., nemůže se však domáhati, by jeho dřívější služební poměr byl i nadále zachován.

(Rozh. ze dne 16. června 1925, Rv II 354/25.)

Žalobce, byv výměrem žalované obce ze dne 10. května, pokud se týče 20. června 1924 sprostěn služby jako strojmistr a vozmistr místní dráhy a elektrárny žalované obce a zařazen mezi dělnictvo s platem strojníka, kdežto jako strojmistr a vozmistr měl plat IX. hodnostní třídy, domáhal se, ježto změna jeho postavení stala se se strany obce bez jeho souhlasu a jest prý proto vůči němu bezúčinnou a neplatnou, žalobou výroku, že jeho služební poměr jako strojmistra a vozmistra u žalované obce trvá po právu dále, že žalovaná obec jest povinna, ho v dřívějším jeho postavení zaměstnávat i mu za měsíc září 1924 na služném 915 Kč 92 h, to jest rozdíl měsíčního platu vozmistra a mzdy strojníka doplatiti. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud vyhověl žalobní žádosti, vycházející z názoru, že žalovaná obec mohla změnu v žalobcově postavení předsevzítí toliko po předchozí výpovědi, výpověď žalobci že dána nebyla a tedy původní služební poměr žalobcův jest žalovaná obec povinna uznati a dodržovati. S tímto názorem a na něm se zakládajícím rozsudkem souhlasiti nelze. Odvolací soud nedocenil skutečnost sesazení žalobce z jeho postavení a nepostihl jejího právního významu. Změna předsevzatá obcí ohledně služebního postavení žalobcova týká se způsobu a rozsahu služebních úkonů žalobcových a týká se též jeho mzdy. Mzda, způsob a rozsah služebních úkonů tvoří podstatnou součást služební smlouvy (§§ 1151, 1153 a 1154 obč. zák.). Změna služebního poměru v uvedených bodech jednostranně zaměstnavatelem předsevzatá není než zrušením posavadní služební smlouvy. Ten význam nutno přikládati se-

sazení žalobce a jeho zařazení mezi dělnictvo s menší mzdou. Jest otázkou, čeho se může žalobce, když, jak řečeno, byl jeho služební poměr žalovanou obcí zrušen, na žalované obci domáhati. S otázkou, zda žalovaná obec změnila (zrušila) posavadní služební poměr žalobcův oprávněně z důležitých důvodů (§ 1162 obč. zák.), netřeba se zabývat. Ani v případě, že by žalovaná obec k sesazení žalobce neměla důležitých důvodů, jak tvrdí žalobce a popírá, tvrdíc opak, žalovaná. nároku na to, čeho se žalobce domáhá, zákon žalobci nepřiznává. Zákon v §u 1162 b) obč. zák. v případě předčasného propuštění zaměstnance zaměstnavatelem bez důležitého důvodu, tedy i v případě zrušení služebního poměru bez dostatečného důvodu, o jaké tuto jde, přiznává zaměstnanci toliko nárok na úplatu za výpovědní dobu a, utrpěl-li zaměstnanec další škodu, nárok na náhradu této další škody. Jak vidno z obsahu žalobního žádání, nedomáhá se žalobce ničeho z toho, co by mu podle zákona i v nejpříznivějším pro něho případě, že jeho služební poměr byl zrušen, aniž k tomu bylo důležitých důvodů, příslušelo. Požadovaných 915 Kč 92 h není platem za dobu výpovědní, nýbrž za dobu po této době, Žalobcův nárok není podle zákona opodstatněn.

Čís. 5130.

Byla-li v tuzemsku projednána a odevzdána movitá pozůstalost tuzemce, nalézající se v Rakousku, nelze z ní zajistiti pozůstalostní poplatky z movité pozůstalosti téhož tuzemce, nalézající se v Itálii, jež dosud projednána nebyla, zejména když pozůstalost rakouská byla prohlášena za poplatků prostou.

Finanční prokuratura není oprávněna stěžovati si do usnesení rekursního soudu, zrušivšího usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo nařizeno dědici předložiti výtah z obchodního rejstříku a z knih.

(Rozh. ze dne 17. června 1925, R I 546/25.)

Soud první stolice (okresní soud v Litoměřicích) projednal movitou v Rakousku se nacházející pozůstalost zůstavitele, československého příslušníka, bydlivšího a zemřevšího ve Vídni. Odevzdávaje tuto pozůstalost nařídil současně v odstavci VI. a VII. svého usnesení, by při pozůstalostních depozitech a kontech ve Vídni bylo poznamenáno, že toto jmění ručí za projednací náklady a pozůstalostní poplatky z veškeré pozůstalosti, totiž rakouské i italské, ježto prý i v Itálii zanechal zůstavitel jmění. V odstavci X. svého usnesení nařídil pak první soud, by právní zástupce universální dědičky předložil výtah z obchodního rejstříku a výtah z knih. Rekursní soud zrušil k rekursu universální dědičky usnesení prvního soudu v odstavcích VI., VII. a X. Důvody: Dle usnesení byla projednávání podrobena pozůstalost, nalézající se v území rakouského spolkového státu. Rekurs napadá toto usnesení proto, poněvadž odstavci VI., VII. udělen bankám příkaz, by poznamenaly při aktivním zůstavitelově saldu ručení za poplatky a útraty celé pozůstalosti, totiž také rakouské a italské, dále proto, že do odevzdací listiny bylo po-
jato toto usnesení. Rekurs je v tomto bodě odůvodněn. Ustanovení §u 43